

**JOENSUUN
SIIRTOLAPUUTARHAYHDISTYS
1951 - 2014**

Alkusanat

Kertomus Joensuun Siirtolapuutarhayhdistyksen viidestäkymmenestä vuodesta etenee vuosikymmenittäin. Tämä rakenneratkaisu tuntui luontevalta, vaikka se tuo mukanaan jonkin verran samoihin seikkoihin palaamista. Tarkoitus on tuoda esille kultakin kymmenvuotisjaksolta yhdistyksen toiminnan keskeistä sisältöä. Mukana on vähäisempiäkin asioita, jotka tuntuivat mukavilta mainita. Sille, josta seuraaville sivuille kirjatut seikat vaikuttavat kovin monilukuisilta, voisi sanoa, että ”ei tässä vielä kaikki”. Sama lause kai kävisi sellaisellekin, joka huomaa jonkin tietyn tapahtuman puuttuvan.

Matemaatikot ja suuri yleisö ovat kiistelleet, ovatko nollaloppuiset vuosiluvut edellistä vai alkavaa vuosikymmentä.

Tässä esityksessä ovat käytössä molemmat sijoittelut sen mukaan, kumpi rajaus on ollut käytännöllisempi.

Pelkkä yhdistys-sana tarkoittaa Joensuun Siirtolapuutarhayhdistystä (JSPY), vastaavasti ’liitto’ Suomen Siirtolapuutarhaliittoa (SSPL), Utran siirtolapuutarhaan viittaavat sanat Utra ja utralaiset. Siirtolapuutarhan lyhenne on tässä esityksessä sp, ja y siihen lisättynä on yhdistys.

Kiitokset niille henkilöille, jotka ovat suullisesti kertoneet asiakirjoja täydentäviä oheistietoja.

Joensuussa heinäkuussa 2001

Irma Heino

Alkusanat 2. painokseen

On tullut aika päivittää Joensuun Siirtolapuutarhayhdistyksen historiikki uudelle vuosituhannelle ja -kymmenelle. Toimihenkilöitä on vaihtunut, erilaisia tapahtumia on järjestetty kymmenen vuoden kuluessa. Historiikki ulottuu nyt vuoteen 2014 asti, vähän yli 60-vuotisjuhlien.

Olen jatkanut Irma Heinon jaottelua, ja lisännyt loppuun uudet kymmenluvut. Olen myös täydentänyt puheenjohtajien ja sihteerien listaa. Irma Heinon tekstiä en ole muuttanut muuten kuin korjaamalla lyöntivirheitä.

Joensuussa syksyllä 2014

Seija Salminen

JSP Y:n puheenjohtajat ja sihteerit

Puheenjohtajat		Sihteerit	
1951 - 1953	Lauri Kolehmainen	1951 - 1953	Alli Alava
1954	Aulis Kaasinen	1954	Vilho Tikka
1955	Kalle Kangaspunta	1955 - 1957	Reino Karhu
1956	Reino Saikkonen	1958 - 1960	Aune Ijäs
1957	Veikko Sirkka	1961 - 1962	Matti Laukkanen
1958 - 1959	Veikko Saastamoinen	1963 - 1972	Aune Leimulahti
1959/5 - 1973	Aulis Kaasinen	1972 - 1978	Hilja Helenius
1974 - 1976	Aukusti (Aku) Karttunen	1978 - 1981	Aku Karttunen
1977	Aarne Juvonen	1982 - 1999	Riitta Lappi
1978 - 1990	Viljo Kauppinen	2000 - 2010	Irma Heino
1991	Eino Piirainen	2011 - 2012	Helmi Puustinen
1992 - 2006	Antero Kunnas	2013 -	Alli Laine-Kupiainen
2007	Arvo Myller		
2008 - 2010	Arja Salminen		
2011	Irma Heino		
2012-	Ari Jalkanen		

50- luvulla ahkerointia aloitustöissä

Toisinaan 50-lukua kuvataan kehittymättömäksi ja puutteelliseksi ajaksi. Näin yksioikoinen tilanne ei sentään ollut, vaikka siirtolapuutarhojen voi katsoa toimineen vastauksena virkistäviä kesänviettomahdollisuuksia vailla elävien kaupunkiasukkaiden tarpeisiin. Varsinaista pula-aikaa ei sentään eletty, ja Joensuussakin siirtolapuutarhan perustajat tarttuivat olemassa oleviin mahdollisuuksiin omista lähtökohdista käsin.

Linnunlahden spy:n 1. toimintavuoden vuosikertomuksen kirjoittaja Alli Alava antaa kiitokset rouva Maija Vornaselle, *"joka sosiaalista mieltä omaavana näki siirtolapuutarhatoiminnan välttämättömyyden myöskin oman paikkakuntamme - - - taloudellisesti heikomman kansanosan kesäajan virkistykseksi ."* Vaikka suomalaisten elintason nousussa on ollut eroja, tasa-arvon ilmapiiri ei ole myöhemminkään hävinnyt siirtolapuutarhalaisten keskuudesta.

Yhdistyksen perustavassa kokouksessa 11.11.1951 Joensuun kansakoululla oli läsnä 31 henkeä, puheenjohtajana Lauri Kolehmainen, joka oli myös yhdistyksen johtomies pari ensimmäistä vuotta. Sihteerinä oli Idor Pajarinen, johtokuntaan sekä jaostoihin (toimikuntiin) useasti valittu mies, joka 30 v:n päästä sai kunniajäsenen aseman. Virallisten kokoustoimien jälkeen saatiin täydennystä sp-elämään liittyviin ennakkoodotuksiin varjokuvaesityksen välityksellä.

Seuraavia kokouksia pidettiin samaisen koulun ja osuusliike Oma Avun tiloissa. jäsenten kotona ym. paikoissa, tarpeen vaatiessa maastossa maaperää tutkimassa. Siirtolapuutarhan sijaintipaikka oli kaavoitettu Lähtelän tilan peltoalueelle, Pyhäselän silloisen rantaviivan tuntumaan. Tästä saatiin aluksi 31 palstaa, aktiivisimmille jäsenille - kuten pöytäkirja kertoo - luvattuina. Seuraavien palstojen saaja eivät kuitenkaan jääneet jälkeen viljelyissään, sillä kesän 1952 säät eivät olleet suosiollisia otteluille maaperän kanssa. Joka tapauksessa aloittajat pääsivät lähelle luontoa, maaseutumaiseen ympäristöön. Sellaisenahan kaupungin laita ei pitkään säilynyt; Linnunlahti-julkaisussa (Linnunlahti-seura, 1993) *"pitkän linjan linnunlahtelainen"* Paavo Pitkänen katsoo sp-alueen perustamisen olleen kuin lähtölaukaus kaupungin osan muulle rakentamiselle, nopealle muuttumiselle urbaanimpaan suuntaan.

Kaupunginjohtaja Tauno Juntusen myötäelävää asennetta alkavaa sp-toimintaa kohtaan kiiteltiin samoin kuin yleensä kaupungin suosiollisuutta. Tukena olivat myösliiton yleiset neuvot yhdistyksen ja sijaintipaikkakunnan johdon hallinnollisista suhteista. Maanmuokkaustyötäkin yhdistys odotti, mutta se jäi palstanhaltijoiden omille harteille, sillä kaupungilta puuttuivat työvälineet, kuten ilmoitettiin. Puutarhamökkien tyyppiinustusten teossa oli asialla kaupungin mies, rakennusmestari Sonninen.

Mökkien rakentaminen oli tietysti oman rahoituksen varassa. Materiaalin hankinnassa oli monella tärkein peruste halpuus, eikä kaikkia tarvikkeita heti saanutkaan rautakaupan varastosta.

Useita kirjelmiä joutui yhdistyksen johto laatimaan maistraatille yhteisen rakennusluvan myöntämiseksi. Näin vähävaraiset mökkiläiset säästyivät maksamasta kukin omaan lupaansa. Tässä prosessi oli yhdistyksen vahvana selustana liitto useiden kaupunkien yhteinen rakennuslupa -esimerkkeineen.

Nuori yhdistys ei itsekään ollut varakas: maaliskuussa 1953 todettiin karusti, että talousarviota ei varojen puuttuessa voi tehdä. Mutta toiveikkaasti alettiin puhua saunan rakentamisesta.

Kunnallistekniikan puolelta olivat sähköt luvassa, kunhan majarivit ovat yhtenäiset. Vuonna 1954 rakennettiin 14 majaa, vesijohdot saatiin toimintakuntoon, myös pystytettiin ”puusee”, jonka siivollisesta käytöstä oli vastuussa mökkiryhmä (kortteli eli lohko) oman eriönsä osalta. Lukot ja omat avaimet osoittautuivat pian aiheellisiksi, ja mukavuuslaitoksen käytön ohjeistamistakin tarvittiin. Vielä käytävien soraaminen oli monen kokouksen asialistalla. Kaupungin sora-anti todettiin liian vaatimattomaksi.

Mutta multaa oli palstojen täydeltä. Viljelysuunnitelmia otettiin mielellään avuksi, sillä kasvien sijoittelussahan voi tehdä virheitä. Liiton konsulentti Elisabeth Koch suositteli laatimissaan ehdotuksissa mm., että kukkien tuli olla värikkäitä ja halpoja (oli tietysti konkreettisimpiakin neuvoja). Yhdistys asetti omenapuiden määrälle palstaa kohden ylärajaksi viisi. Tuhohyönteisiä alettiin voimaperäisesti torjua yhteisin pakollisin kevätruiskutuksin, jotka teki kaupungin puutarhahenkilöstö kymmenenä keväänä.

Suuremmatkin eläimet halusivat nauttia puutarhojen antimista, nimittäin lehmät. Vuosikymmenen puolivälissä viljelijät olivat saaneet nautkarjanvierailusta niin tarpeekseen, että esitettiin vedettäväksi kolminkertainen piikkilanka-aita erottamaan puutarha-alueita kaupungin laidunmaista. Hanke raukesi sen jälkeen, kun ilmeni, että lehmät olivat päässeet tihutöihinsä auki unohdetusta veräjästä eivätkä ympäröiden aidan läpi. Ja pian lehmäongelma siirtyi historiaan kaupungistumisen edetessä.

Samaten toinen häiriöksi kirjattu asia jäi ennen pitkää pois päiväjärjestyksestä. Sillä ”*päätettiin anoa, että siirtopuutarha-alueen läheisyydessä olevalla tanssilavalla kielletäisiin tanssiaisten sekä vastaavien huvitilaisuuksien pito alueen rauhaa häiritsevänä sekä muuten pahennusta tuottavana*” (johtokunnan kokouspöytäkirja 17.2.1954). Koska lavan toiminta loppui 60-luvun alkuun mennessä, pensaikkojen juopottelijat sekä mahdolliset ilkeivallantekijät ynnä kovaääninen musiikki lakkasivat uhkaamasta - joksikin aikaa.

Alkuvuosina oli luonnollisesti paljon asioita kokouksissa ratkaistaviksi. Jaostoja oli enemmän tai vähemmän: esimerkiksi toisena toimintavuonna oli tarvetta rakennus-, puutarha-, talkoo-, sauna-, lasten- ja huvijaostolle. Lastenjaoston perustaminen kertookin puutarhalla liikkuvan väestön ikärakenteesta, ja heti vauhtiin päässyt huvijaostokin otti lapset huomioon. Pikkujouluun haluttiin nimenomaan lapsiin vetoavaa ohjelmaa. Joulupukin lisäksi ensimmäisissä jouluisissa juhlissa esiintyi Markus-setä, ei tosin oikea.

Tämä ensimmäinen pikkujoulu vuoden 1954 itsenäisyyspäivänä vietettiin Ollinlinnassa (Niinivaaralta purettu puutalo), ja on syytä mainita vielä, että niin emännät, tarjoilijat kuin ohjelmansuorittajatkin nuorta pianistia lukuun ottamatta olivat kaikki miehiä. Juhlijoita oli noin 80, ja pikkujouluperinne onkin siitä alkaen ollut elossa. Juhannusjuhlit kokkoineen tai nuotioineen saunarannassa - myös ennen saunan tuloa maisemaan - olivat niin ikään jo alkuvuosien traditioita.

Paria vuotta myöhemmin ilmaantui naisjaosto ahertamaan mm. tarjoilun ja myyjäiskäsitöiden parissa. Saunarahasto karttui odottamaan hyödyntämistä.

Teiden nimeäminen oli keventävää puuhaa kaupungin päättäjien kanssa käytävän paperisodan lomassa. Puistotie-nimi on vuodelta 1954, mutta aiotut kirsikka ja luumu vaihtuivat parin nimikilpailun jälkeen koristekasvien nimiksi: liris-, Sireeni-, Orvokki- ja Ruusupolku. Mainittakoon tässä yhteydessä vuonna 1954 jäseneksi liittynyt lirispolun ”kanta-asiakas” Eero Kinanen, joka oli monessa toimessa mukana, mm. isännöitsijänä ja rahastonhoitajana, ja on tätä nykyä kauimmin yhdistyksessä ollut sekä kunniajäsen (v:sta 1986).

Saunajaoston tehtävänä oli aluksi valmistella toimenpiteitä. Huomattava liikahdus eteenpäin oli vuonna 1958, jolloin rantatontti oli vuokrattu Lahjoitusmaa-nimiseltä kaupungin alueelta - tontti kulki myös nimellä Mattisenlahden talvitiensuu - ja piirustukset valmiina. Seuraavana kesänä saunaa jo rakennettiin sekä ulkopuolisen urakkana että talkoilla. Teräs Oy lahjoitti erän tiliä, lautatavaraa ja maaleja, ja muitakin lahjoituksia saatiin. Kaupungilta ostettiin halvalla purkutalojen materiaalia.

Kesäkuun lopulla 1960 alettiin saunaa. Ensimmäinen kylpy oli ilmainen, kutsuvieraina saivat löylyä kaupungin sekä sanomalehtien edustajat ja rakentamista lahjoituksin tukeneet.

Saunan toisen puolen, ”naisten saunan”, valmistuminen ajoittui seuraavaan kesään, ja sitä seuraavana kylpykautena saavutusta täydensivät lipunmyyntikoppi ja halkovaja. Yli kaksikymmentä vuotta löylyjen takaajina olivat sopimuslämmittäjät, korvausta vastaa, joskus ilmaiseksi.

Retkiperinnekin ehti alkaa ensimmäisellä vuosikymmenellä: ensimmäinen bussimatka kesällä 1957 suuntautui Kuopioon, josta sikäläistä siirtolapuutarhaväkeä tuli vastavierailulle vuoden kuluttua. Myöhemmin yhdistyksen jäsenet ovat retkeilleet Kuopiossa kolme kertaa, ja vastavierailujen määrä on myös kolme.

Tehostuuko toiminta 60-luvulla vai uhkaako routakausi?

Toisen kymmenvuotistaipaleen alkamista juhliittiin 13.8.1961 uuden saunan pihatantereella. Oli ohjelmaa ja tarjoilua. Samana päivänä oli johtokunnan juhlakokous, jossa esitettiin toivomuksia uuden vuosikymmenen alkamisen merkeissä: yhdistyksen toiminnan tehostaminen sekä viljelijämäärän kasvu (tällöin oli 58 jäsentä ynnä uusia liittyjiä). Naisjaosto toivoi jäsenmäärän kymmenkertaistuvan, jotta *"saunakin keikkuen valmistuisi"*. Urheilukenttä lapsille oli lisäksi selkeä yksittäistoive. Vieraaksi saadun liiton puheenjohtajan Antero Nevajan sanotaan olleen *"aivan yllättynyt kaikesta näkemästään ja kuulemastaan"*.

Urheilu- tai leikkikenttätoivomuksessa käytiin heti tuumasta toimeen. Kiikut tulivat seuraavana kesänä kenttäalueelle, ja lentopalloa varten naistoimikunta lahjoitti välineet.

Vapaamuotoinen yhdistysvetoinen seurallisuus oli väliin vilkasta, väliin laimeaa. Talvitoiminnan suunnittelu näyttää olleen toimintaa sinänsä. Yhteinen talviretki tehtiin ainakin kerran Pärnävaaran tuvalle Liperin puolelle, toisen kerran Kolille, mutta vapaamuotoiset tarinointi-illat lykkääntyivät 70-luvulle. Pisin kesäretki suuntautui Kotkaan kohtaamispäiville.

Viljelytoimintaan toi hiukan muutosta myrkytysten kyseenalaistaminen. Kevätruiskutusten pakollisuus kuitenkin säilyi enemmistöpäätöksin, vaikka kukaan yhdistyksen jäsenistä ei ollut halukas kiertelemään puita ja pensaita toisten palstoilla. Yhteismyrkyttäjäksi pestattiin näin ollen edelleen kaupungin puutarhuri. Vuosikymmenen loppua kohti vastustus oli yhä kiihkeämpää, olivathan ympäristömyrkkujen haitat tulleet yleiseen tietoisuuteen.

Käytävien reunusten hoito ei ollut yhtä lailla kynnykskysymys. Vähitellen päädyttiin siihen, että halukkaat myrkyttäköt omat rikkaruohonsa ja kitkemistä kannattavat toimikoot omalla tavallaan.

Paljon puhetta riitti myös pensasaitojen leikkaamisesta ja niiden korkeuksista. 10 markan leikkaamattomuussakkokin uhkasi välinpitämättömiä. Muutenkin, huolimatta viljelyvapaudesta, asenteet palstojen asianmukaisesta hoidon valvontaan olivat melko vaativia, ainakin kokouksissa.

Ympäristöasiaksi voi lukea myös moottoriliikenteen, joka alkoi Linnunlahdella luisua hallinnasta. *"Vauhtihirnut ja pärinäpojat"* kirjattiin jo vuonna 1960 puutarha-alueen haitaksi. Puistotien puomittamista esitettiin tehotonta kieltotaulua järeämpänä keinona, mutta moottoriliikenneongelma on jatkunut vuosikymmenestä toiseen.

Toive viljelijämäärän kasvusta oli vähällä tulla ammutuksi lennosta. Tekeillä oli Linnunlahden asemakaavaudistus sekä Utran sp-alueen suunnittelu, jolloin kaupunki näytti syrjivän parikymmenvuotisen enimmäkseen lämpimän suhteen toista osapuolta ja suosivan nuorempaa. Aulis Kaasinen kirjoittaa yhdistyksen 20-vuotishistoriikissa *"talvesta"* 1969.

Linnunlahden asemakaavan vahvistaminen oli siis jättänyt jäljelle vain pienen osan puutarhapalstoista. Tietysti yhdistys nousi takajaloilleen ja olikin niin ärhäkkä, että mm. tämän vuoksi asemakaavaehdotusta tarkastettiin ja taistelu oli siltä osin päättynyt molempia osapuolia tyydyttävään ratkaisuun. Mutta senaikaiset sanomalehtijutut Kaasinen nimittää routakauden tuotteiksi. Vuosi 1964 ja 1969 *"eräs täällä ilmestyvä lehti"* kirjoitti toistuvasti Linnunlahden sp:n hävittämistä tai siirtämistä Utraan tai johonkin vielä tuntemattomaan paikkaan. Tämä lehdistön moitittu myyräntyo kaiketi päättyi siltä erää, kun Utran sp oli perustettu ja Linnunlahdenkin palsta-alue jätettiin kokonaiseksi. Mutta vasta 70-luvun jälkipuoliskolla uhka väistyi linnunlahtelaisten yltä.

70-luvulla alue laajenee

Kolmas vuosikymmen alkoi monella tapaa vakiintuneesti, jos alueen *"alasio"*-uhkaa ei oteta huomioon. Puheenjohtaja Aulis Kaasinen jatkoi toimessaan vuoden 1974 alkuun, jolloin jo väsyneen miehen tilalle valittiin Aukusti (Aku) Karttunen. Hän hoiti puheenjohtajuutta neljä vuotta ja oli myös liittohallituksen jäsen, kuten oli seuraajansakin Viljo Kauppinen. Tasavuosikymmenjuhlat vietettiin jälleen, kesällä 1971, nyt arvokkaasti Karjalantalon tiloissa. Muiden yhdistysten vieraita oli yhteensä yhdeksän sekä liiton edustajia kaksi henkeä. Yhdistykselle oli näitä juhlia ajatellen tilattu pienoislippuja, aiheena neljä majaa, väreinä punainen, musta ja kulta. Suunnittelija oli kuopiolainen E. Laukkanen, eikä työ maksanut mitään.

Liiton tukema kaksipäiväinen paikalliskurssi kuului kesän 1971 ohjelmaan, mutta muutoin viljelyrintamalla käytiin edelleen lähitaisteluita jokavuotisia ongelmia vastaan. Vanhat tutut kolme näkyvintä olivat aitojen leikkuu, käytävänreunojen puhtaana pitäminen sekä roskien hävitys. Pensasaitojen pulmaan kokeiltiin sakottamisen sijaan kannustusta eli hankittiin pensasleikkuri 50-metrin johtoineen. Käytävien reunojen rikkaruohontorjunnastahan oli päätetty 60-luvulla - kemiallisesti tai mekaanisesti - ja vuonna 1974 *"luomuhenkiset"* saivat vapautuksen hedelmäpuiden ja marjapensaiden pakkoruiskutuksesta. Kuitenkin kevätmyrkytystä suositeltiin.

Roskista pyrittiin eroon polttamalla, ja työstä vastaavalle isännälle koitui lisävaivaa: voi arvata, että kaikki eivät tulleet lajitelleeksi erilleen polttokelpoisia ja palamattomia jätteitä. 70-luvun loppuvuosina palavienkin roskien poisvienti oli kaupungin huolena. Myös roskanpolttotalkoita oli kokeiltu. Kompostoinnin suosiminen pienensi osaltaan jättepulmia. Mm. vuosikymmenen puolivälissä kaupunginpuutarhuri Väisänen, jota monesti pyydettiin valistustehtäviin, kävi luennoimassa kompostin teosta.

Nyt siis kuukausittaiset rupatteluilat pääsivät vauhtiin, olohuoneena Piimälinnan Meijerin baari, hiipuaan vuosikymmenen loppua kohti osallistujien vähenemiseen.

Kerhomaja-ajatus iti yhdistyksessä jatkuvasti, ja myös Vainoniemen huvilan käyttöoikeudesta haaveiltiin yhdessä vaiheessa. Saunaranta oli kesäisin edelleen ykköspaikka ja oli jälleen juhlapaikkana yhdistyksen *"perhepiirissä"* viettämien 25-vuotisjuhlien merkeissä. Kesäiset bussiretket lähikuntiin ja liiton kohtaamispäiville olivat vakiintuneita kuvioita, mutta vuonna 1975 tempaistiin nelipäiväisen Leningradin matkan toteuttamisella.

Vuodesta 1978 yhdistyksen toimintakertomus antaa arvion *"vuosikymmenen tapahtumariikkinä, myönteisessä mielessä"*. Kesäretkikin pärjäsi tässä pisteytyksessä, sillä Pielisen niin itä- kuin länsirannan kuuluisat nähtävyydet sisältyivät matkaohjelmaan.

Mutta myönteisyyden pääpaino tuli voitolle, joka saavutettiin jälleen kamppailussa puutarha-alueen tulevaisuudesta. Kaupunginhallitus oli nimittäin tehnyt päätöksen silloisten 50 rakennetun palstan vuokrasopimuksen viisivuotisuudesta, mihin yhdistys, kuten odotettavaa oli, ei alistunut, vaan alkoi *"touhuta vastavedoksi"* ja saikin sopimuksen 20-vuotisista vuokra-ajoista sekä indeksiin sidotuista tonttivuokrista. Samoin aikomus jättää rakentamattomat palstat vaille sopimuksia kääntyi lopulta rakennusoikeuksien myöntämiseen niillekin. Linnunlahti-julkaisussa yliarkkitehti Mauno Tuomisto toteaa vapaa-ajan toimipaikkojen keskittämisen nykyisille sijoilleen auttaneen myös ryhmäpuutarha-alueen säilyttämistä.

"On annettava tunnustus niille kaukonäköisille ja sitkeille Siirtolapuutarhayhdistyksen puuhamiehille, jotka saivat suunnittelijat kääntämään kelkan niin, etteivät palstat ja mökit tulleet kaupungin kasvuhuumassa tallatuiksi omakoti- ja kerrostaloasutuksen jalkoihin."

Alueen pinta-ala oli nyt neljä hehtaaria; isompaakin alaa oli odotettu, mutta 21 palstaa putosi suunnitelmasta. Niiden tilalle oli raivattu ratsupolku kulkemaan nykyisen *"koirakentän"* reunaan.

Kesään 1979 mennessä kaikki palstat olivat saaneet vuokraajansa ja rakennustöitä oli hyvä aloittaa, kun tulevaisuus oli turvattu ainakin 20 vuoden päähän.

Yhteen hiileen puhaltaminen ei ollut kokonaisvaltaista. Mainittu toimintakertomus huomauttaa myös eräiden jäsenten tyytymättömyydestä jäsenmaksuja kohtaan. Nämä nurisijat eivät olleen ottaneet huomioon, kuinka lainsuojattomia he olisivat olleen ilman yhdistyksen kamppailua siedettävien sopimusten puolesta.

80-luvulla tuli huoltorakennus - entä kerhotilat?

80-luvun alkuvuosina sahojen ja höylien sirinä sekä vasaroiden kalke vähitellen lakkasivat, Lehdokki- ja Kanervakujan sekä Huoltotien palstojen vuokraajat saivat mökkinsä valmiiksi.

Yhdistyksen rakennushanke tähtäsi myös edelleen oman katon alle pääsemiseen. Käännyttiin hattu kourassa kaupunginhallituksen puoleen. Rahoituspyynnön tuloksesta kirjoittaa Aku Karttunen vuoden 1981 toimintakertomuksessa näin: *"Mitä kerho/keskusmajahankkeeseen tulee, se kovan työn ja touhuilun tuloksena kehittyi niin pitkälle, että kaupungin rakennustoimisto oli jo laatinut piirustukset valmiiksi, jotka myös meille nähtäväksi ja hyväksyttäväksi juhlallisesti lähetettiin. Mutta siihen se sitten ainakin toistaiseksi juuttuikin, sillä niin kuin kaikessa muussakin rahasta se on kinni. Väärän informoinnin johdosta uskoimme jo että 100.000 määräraha oli tarkoitettu meidän majamme alkutyötä varten mutta, pettymykseksemme se käytettiin kokonaisuudessaan Utran kunnallistekniikan rakentamiseen, ja me jäimme nuolemaan näppejämme. Kuinka pitkäksi aikaa sitä ei tiedä yksikään. Onhan meille annettu selvästi ymmärtää että omatoimiselle ei ole esteitä, mutta se raha?"*

Kun takkia ei tullut, tulipahan liivit, satua muunnellen. Linnunlahtelaisten kerhomaja oli vaihtunut kaupunginvaltuuston päätöksessä arkisempaan huoltorakennukseen. Otettiin kaupungin Huoltotien päähän rakennuttamat tilat toki vastaan, ja yhdistys kiitti kaupunginhallitusta *"jo useampi kymmenvuotisen toiveen auttamisesta eli äskettäin valmistuneesta uudesta, ajanmukaisesta ja todella tarpeellisesta huoltorakennuksesta"* (Kirje 7.5.1984).

Uusi rakennus toi mukanaan siivoustarpeen, johon otettiin ratkaisuksi viikoittain vaihtuvat vuorot. Toisen päädyn pienehköä ja pimeäköä huonetta naistoimikunta päätti hyödyntää kirpputoritilana. Aloituskäsänä 1986 tavaraa kierrätettiin siellä sen verran vilkkaasti, että yhdistys sai tuloja 4460 mk. Vanha puusee purettiin pois; sen paikalla on nyt ruusuaidanne, ilmoitustaulu ja leikkikenttävälineistöä.

Varsinaisen kerhomajan hankkiminen sai edelleen innokasta kannatusta. Rakentamisasian edistäminen sälytettiin viisimiehen toimikunnan harteille, ja kesäkuussa 1987 yleisessä ylimääräisessä kokouksessa päätettiin äänin 24-3 hankkia yhdistykselle tämä lippulaivarakennus. Rakentamisen emäpuu, raha, oli löytymässä, sillä kaupungin taholta oli luvassa noin puolet rahoituksesta parin vuoden aikana. Pankissa oli yhdistyksellä säästöjä, ja lainaa otettiin lisäksi. Eräät yhdistyksen jäsenet kantoivat kortensa tai paremminkin hirtensä kekoon lahjoittamalla kolmi- tai nelinumeroisia rahasummia. Suunnitelman mukaan rakennusaika oli kolme vuotta; näin valmistumisajankohdaksi tuli vuosikymmenen vaihde (tästä 90-luvun asioissa).

Yhdistyksen pienempi lempilapsi ja jossain määrin myös murheenkryyni, sauna, vaatii jatkuvaa huomiota eli remontointia. Löylymajalla oli ollut seurana toinen rantasauna, jonka yhdistys vuonna 1983 purki löylytarpeikseen. Sopimuslämmittäjiä ei enää vain ollut tarjolla, joten monisanaisen keskustelun jälkeen päätettiin siirtyä kukin mökki vuorollaan -systeemiin. Tätä käytäntöähän on kesästä 1986 jatkettu kuten huolto- ja WC-tilojen vuoroosiivoustakin.

Nytemmin syrjityn hoitokohteen asemassa on ollut lentopallokenttä, joka nyt vasta virallisesti perustettiin piirustusten kera. Siihenkin pyydettiin kaupungilta määrärahaa, mutta talkootyönä saatiin kuntoon 1986. Peli-iltoja oli joinakin kesinä vaihtelevasti.

Henkisen puolen remonttia oli yhdistyksen sääntöjen uudistaminen. Tämä prosessi käytiin läpi parissa vuodessa, ja uudet säännöt astuivat voimaan vuoden 1986 alusta. Havaittavin muutos oli vuosikokousten määrän saneeraaminen kolmesta kahteen.

Lippuasiat olivat taas vuosikymmenen alussa ajankohtaisia. Isoa lippua suunniteltiin mm. liiton juhlakulkueessa kannettavaksi, ja aikomus oli jakaa neljää majaa esittäviä pienoislippuja 30-vuotisjuhlassa, kuten oli tehty 10 vuotta aikaisemminkin. Tämä 30-vuotisjuhla sujui ”vaatimattomissa merkeissä” seurakuntien kesäkodissa, vaikka olihan paikalla juhlapuhujana liiton varapuheenjohtaja Uuno Laakso sekä myös kutsuttuina kaupungin edustaja sekä Utran yhdistyksen puheenjohtaja.

Pöytälippuja ei kuitenkaan jaettu, sillä uuden erän valmistamisaikataulu oli ollut liian tiukka. Yhdistyksen iso lippu oli valmiina kaksi vuotta myöhemmin. Sen olivat suunnitelleet Tuula ja Veli Kangaspuro sijoittaen vihreälle pohjalle avoimen lehtiseppeleen, keskelle samantyyllisen majan kuin pienoislipun kuvia. Naistoimikunnan jäsenet ompelivat tuon valkean kuvioinnin.

Iso lippu sai juhlallisen käyttöön vihkimisen 35-vuotisjuhlassa Linnunniemen huvilassa. Huvilaan mahtui ihmisiä: oman väen lisäksi utralaisia, kaupungin edustaja jälleen sekä liiton puheenjohtaja Eino Grönholm, joka suoritti lipun vihkimisrituaalin. Nyt oli pienoislippujakin asioituneille jäsenille jaettavaksi.

Yhteydenpito utralaisten kanssa liitettiin 80-luvun alussa johtokunnan velvoitteisiin. Kutsuja tulikin vierailulle puolin ja toisin, eikä harmia sadan tonnin ohjaamisesta Utraan sittemmin ole jäänyt hampaankoloon. Alkoi noin kymmenvuotinen perinne järjestää yhteiset joul-, joskus myös juhannusjuhlat. Joinakin vuosina ”joenrantalaiset” oli mukana linnunlahtelaisnaisten koti- eli perheilloissa. Näitä oli parhaina vuosina kerran kuussa, ja kyllä niissä miehiäkin kävi yhteisiin ja yleisiin asioihin kantaa ottamassa.

Utralaisten ehdotuksesta kutsuttiin yhdessä vieraiksi Linköpingin ystävyyskaupungin siirtolapuutarhalaisia. Heinäkuussa 1983 oli vierailuviikko, jonka kuluessa ruotsalaisia tutustutettiin sekä Joensuuhun että maakuntaan Nurmesta myöten. Tätä vierailua kaupunki tuki 2000 mk:lla, majoitus järjestyi molempien joensuulaispuutarhalaisten kodeissa. Neljän vuoden päästä tšekäläiset sp:t järjestivät vastavierailun Linköpingin

”*koloniträdgårdeihin*”, mutta sen koommin ei Pohjanlahden toiselle puolelle ole yhdistyksen tai yhdistysten joukolla mentykään.

Yhteisiä näytönpaikkoja utralaisille ja linnunlahtelaisille olivat myös Naisten messut lukuisia kertoja sekä esimerkiksi Joensuun puutarhanäyttely vuonna 1985 ja Karjalan Ruusu -näyttely 1988.

Koska Linnunlahdelle oli tullut uusia jäseniä alueen laajentumisen ansiosta, kiinnostus itse viljelyyn oli elävää. Keväällä 80 pidettiin liiton rahallisesti tukemat opintopäivät. Tämä kaksipäiväinen melko lailla kiitelty tapahtuma oli seurakunnan kesäkodin suojissa, aiheina luonnollisesti puutarhan hoitoasiat ammatti-ihmisten käsittelemänä. Osallistuminen oli kohtalaista: 45 % jäsenistöstä. Seitsemään vuoden päästä utralaisten kanssa yhteisellä luomuviljelyn kurssilla oli mukana Linnunlahdelta 22 henkeä. Luonnonmukainen viljely oli noussut ajankohtaiseksi asiaksi liiton piirissä, joka oli kurssin järjestänyt.

Yhdistys olisi 50-luvulla kai ottanut ilahtuneena vastaan sen, minkä yleiskokous 80-luvun puolivälissä torjui, nimittäin kaupungin puutarhapuolen tarjouksen käsitellä simatsiinilla käytävien reunukset, korvauksetta. Kyseinen rikkaruohojen hävittäjä on melko kovan luokan myrkky.

Yhdeksän erillistä puutarha-alueen ja ympäristön epäkohtaa korjausehdotuksineen kirjattiin keväällä 1984 luetteloon, joka lähetettiin kaupunginhallituksen tutkittavaksi.

Neljä kohtaa koski liikenne- ja tiestöasioita. Heinäpurontie pölyhaitoista ei tarvinnut kovin monta vuotta enää kärsiä. Saunalle on sopeutettu kulkemaan yliopiston puutarha kiertäen metsäpolkua tai hiekkatietä pitkin. 1980-luvun tulvakevääät tulkoon tässä mainituksi. Ns. uudelle puolelle pyydettiin salaojitusta, jota ei ole tehty, mutta onneksi tulvailmiöt ovat olleet vähäisempiä.

Koko puutarha-alueen aitaaminen ennakoivaksi suojaksi ilkivaltaa vastaan oli yhtenä parannustoivomuksena. Saunalta varastettua yhdistyksen moottorisahaa mikään aita ei tietenkään olisi pelastanut; voi miettiä, olisiko aidasta nykyoloissa hyötyä vai haittaa. Mökkimurtoja oli kyllä sittemmin 1990-luvun kuluessa. Vielä erikseen olivat liikennejärjestely ja paikoitusongelmat - ikuisuusksymyksiä?

90-luvulla keskeisenä Keskusmaja

Vuosisadan viimeisen kymmenluvun alkaessa 80-luvun perintö kuitattiin saaduksi eli kerhotalo valmistui ja sai nimitykseksen Keskusmaja. Talkoovaiheessa oli rakentamista paljon, työmiehiä vähenevässä määrin. Kaupungin avustusta yhdistys sai vielä 30.000 mk viimeistelytyötä varten. Majan käyttämisen ehdoiksi johtokunta vahvisti säännöt.

Ja viimein koitti vihkimisen päivä, ensimmäinen heinäkuuta v. 1990.

Kaupunginvaltuuston puheenjohtaja Esko Salo oli käyttöönvihkimissanoja julistamassa. Tervehdyspuheen piti Viljo Kauppinen. Oli todella hyvä, että hän ehti nähdä Keskusmajan valmiina, olihan hän 15 vuotta jatkuvasti puheenjohtajaksi valittuna toiminut uutterasti muiden asioiden ohella tämän talon saamiseksi. Lokakuun lopussa häntä ei enää ollut.

Seuraavana vuonna yhdistyksen nelikymppisyyttä juhlittiin Keskusmajassa, tietysti, sadonkorjuulounasta nauttien. Tässä tilaisuudessa haluttiin myös kiittää niitä henkilöitä, jotka olivat eniten antaneet omaa aikaansa ja voimiaan majan rakentamistöihin. Yhdistyksen pöytäviiri ojennettiin Sanni Kauppiselle (Viljo Kauppisen leskelle), Olavi Koskelolle, Osmo Nevalaiselle, Taito Pellikalle ja Yrjö Romppaselle.

Mihin kaikkeen kerhomajaa sitten on käytetty? Kokouksien pitäminen milloin missäkin päättyi - huomattava etu. Melkein säännöllisten naistoimikunnan järjestämien kahvitteutilaisuuksien 2. pääsiäispäivänä sekä kaamoksen aikaan, laskiaisrokkien ja joskus myös syyslounaiden perinne saattoi alkaa. Ilmeinen ns. sosiaalinen tilaus oli lauantai-iltojen kahvituoikiolle, joita vapaaehtoiset vuorottelijat ovat järjestäneet pian kymmenenä kesänä. Asianmukaisia keittiövarusteita voivat käyttää myös yksityiset yhdistyksen jäsenet lainatessaan majan tiloja perhejuhliin tai vastaaviin tilaisuuksiin.

Utralaiset olivat pikkujoulua viettämässä heti majan valmistumisvuotena. Yhteiset puurojuhlat pidettiin viimeistä kertaa vuonna 1993, ja sen jälkeen on Keskusmajassa joulun alla juhlittu omalla väellä. Juhannusaattoina on arvokkaasti nostettu siniristilippu pihan salkoon.

Sitä paitsi oli linköpingiläisille uutta näytettävää, kun he tekivät toisen Joensuun vierailun vuoden 1991 heinäkuussa. Majassa oli heille ruokailua, majoitus oli taas perhe- tai mökkiasumista.

Olisivathan ns. perheillat tuntuneet kodikkailta yhdistyksen tiloissa? Kun maja oli valmis, ei näitä kokoontumisia enää ollutkaan.

Myös fyysistä siinä kuin psyykkistäkin hyvinvointia on syytä vaalia myös muulloin kuin puutarhaa hoitaessa. Keskusmajan käyttö jumppatilana oli hyödyllinen idea. Viiden vuoden ajan keskiviikkoisin naiset verryttelivät jumppakasettien ohjaamina - miehiä ei kylläkään ollut kielletty tulemasta. Myös senioritansseja harjoiteltiin mm. Eira Lapin johdolla - työikäisille keskiviikko sopi harvoin - ja harras sekä helppoaskelinen Kynttilätanssi tuli muillekin kuin liikuntaryhmäläisille tutuksi monen pikkujoulun ohjelmanumerona.

Keskiviikon lukujärjestykseen tuli voimistelutuntien lisäksi käsitöitä ja askartelua, jolloin valmistui myyjäis- ja näyttelytuotteita. Käsityökokoontumisia on ollut talvisin myös lämpimissä kotioiloissa.

Siispä helatorstainäyttelyihin valmistui mitä näyttää. Ideoijina ovat olleet ennen muuta Linda Ahlholm, Kirsti Kähkönen ja Maija Manninen. Tapahtumilla on ollut seuraavat teemat: "Iloa tilkuista" (1997), "Vanhasta uutta - verhojen reunat ja lakanoiden laidat uuteen käyttöön" (1998), "Leikkimielellä askarrellen lankoja lopuista hauskaa halvalla" (1999). Nämä olivat osittain ostonäyttelyjä, kävijöitä oli runsaasti, joten kahvitus- ja arpajaistoiminnan ohessa käyttövaroja kertyi mukavasti yhdistyksen tilille. Sitten olikin perinnenäyttely, jossa monet kävijät kokivat vanhojen tuttujen esineiden tapaamisen iloa, ja kuluvana vuonna näyttelyn pääpaino oli 50-vuotiaan yhdistyksen jäsenten vanhoissa puutarhanhoito- ym. käyttöesineissä. Näiden esineiden organisoijana oli äsken mainitusta naiskolmikosta viimeinen.

Keskusmajan tultua "*keskelle kylää*" huoltorakennuksessa asiointi on vähentynyt. Kirpputoristakin alkoi koitua enemmän rasiutusta kuin hyötyä, joten osa sen tavaroista matkasi kaatopaikalle ja hyväkuntoisimmat vietiin jatkamaan elinkaartaan LKA:n myymälään. Kierrätysaatteen palveluksessa huonetila on tavallaan nytkin, sillä kudonnan harrastajat louskuttavat siellä kangaspuilla räsymattoja, poppanaliinoja yms. yhdistyksenkin tarpeisiin.

Puutarhassa puuhailuun sitoutuneelle väelle sopivat jatkuvaa myyntiä paremmin parin päivän talkoohenkiset tapahtumat. Ei neljää tätä edellistä syksyä ilman perennamarkkinoita, ei kaikkia keväitäkään. Myyntiartikkelit tulevat tietysti omilta palstoilta, myös muita maan antimia riittää joiltakin viljelijöiltä pihakauppaan. Rahallinen sato on ollut hyvä, ovathan niin monet joensuulaiset omaksuneet vanhan kiinalaisen viisauden siitä, mikä elämässä on tärkeää.

Saunarantaan on paikallaan luoda vielä katsaus, joka ulottuu myös vuoteen 2001. Nelikymppisessä rantasaunassa on riittänyt pientä ja suurta korjattavaa, tulkoon niistä joitakin 90-luvulla tehtyjä mainituiksi, kuten uudet kiukaat, peltikatto vanhan huovan tilalle, savupiipun pellitys sekä ulkomaalaus, hyvänä lisänä uutuuttaan vaaleat lauteet ja löylyhuoneiden seinä. Vuonna 1993 saunatontin vuokra-aikaa jatkettiin kymmenellä vuodella, joten nyt on syytä, paitsi pitää peukkuja oman saunan ja rannan puolesta, seurata myös Linnunniemen länsipuolisen ranta-alueen käytön suunnittelua.

Uusi laiturin on joka tapauksessa valmistunut juuri nyt, kuin tulevaisuuteen luottaen. Purettu, osittain kierrätysmateriaaleista koottu edeltäjä olikin jo täysin palvellut, vino ja horjuva huolimatta vankasta tukivivipohjatyöstä. Olivatpa kesällä 2000 taloustikkaatkin laiturin päässä helpottamassa veteen laskeutumista.

Erityisesti saunakulttuurista kiitteli Anna-Maija Gruber Siirtolapuutarha-lehteen (n:o 5 1995) kirjoittamassaan "*Kesä hehkyä Joensuun puutarhoissa*" -jutussa. "*Tunnelmallinen, alkuperäisen tyylinsä säilyttänyt sauna lämpiää tietysti jatkuvalämmitteisen kiukaan avulla, hulppeasti kaksi kertaa viikossa. - - - Testikäynti osoitti, että ei saunaa turhaan kehuttu etukäteen.*" Peltiset pesuvadit saivat kehuja; räikeät muoviset pilaisivat toimittajan mukaan saunan tunnelman.

Kun raivaus- ja rakennusaikoina tarvittiin erinäisiä jaostoja, on viime vuosina katsottu tarpeelliseksi yksi tai kaksi toimikuntaa. Naistoimikunta on edelleen paljon vartijana keittiö- ynnä myyntipuolesta vastaamassa. Retkeilytoimikunta päätettiin lepotauon jälkeen herättää henkiin viisi vuotta sitten; heti matkustettiin Ilomantsiin, kun 90-luvun alkupuolella ei retkillä käyty lukuun ottamatta bussimatkaa Kuopioon liiton kohtaamispäiville. Päivän linja-autoretket on ainakin toistaiseksi katsottu ”tarhalaisille” soveliaiksi.

Yksi alkanut perinne, tosin tuontitavaraa Pohjanlahden rannikolta, ei tarvitse virallisia järjestäjiä eikä toimikuntia, vaikka johtokunta katsookin allakasta sen toteuttamispäivän tai paremminkin -illan. Kyseessä ovat ns. venetsialaiset, jolloin pimeään laskeutuessa syttyvät kynttilävalaistukset ilta- ja muutenkin aktiivisten mökkiläisten pihoihin. Elo- ja syyskuun vaihteessahan puutarhakausi ei luonnollisestikaan pääty, vaikka talveen valmistautuminen alkaa.

Yhdistys liittyi Linnunlahti-seuran ainaisjäseneksi v. 1991. Varsinkin ympäristöä koskevissa asioissa on näin enemmän joukkovoimaa vaikuttaa päättäjiin. Yhteisiä Linnunlahti-henkisiä rantasaunailtoja on jonkun kerran vietetty. - Paitsi vuorovuosivierailuja utralaisten kanssa on nyt viitenä vuotena olleet yhteyslenkinä ns. kannattajajäsenet, jotka JSPY:n kautta ovat liiton jäseniä. (Utran spy ei nyt kuulu liittoon).

Omiin toimihenkilöihin ei yhdistyksessä juuri ole haluttu vaihtelua: puheenjohtajan ja sihteerin lisäksi (ks. s.2) pitkäaikaisia ahertajia ovat olleet Pauli Nissinen rahatalouden hoitajana 80-luvun puolivälistä asti sekä pääemännyydestä vastannut Linda Ahlholm melkein 90-luvun.

Tätä nykyä ovat voimassa v. 1993 uusitut yhdistyksen säännöt. 80-luvun alussa modernisoituihin sääntöihin verrattuna käytännössä tuntuvim muutos koskee yhdistyksen kokouksia: valmistava vuosikokous (syyskuussa) ja varsinainen vuosikokous (maaliskuun loppuun mennessä). Nimitykset ovat vaihtuneet syys- ja kevätkokouksiksi (syys- ja helmikuun loppuun mennessä), ja kalenterivuoden 1. kokouksen asialistaa on näin saatu lyhennetyksi, kun henkilövalinnat ovat jo syksyllä tehtyinä valmiina uuden toimintavuoden alkaessa. Johtokunnan valitsemista on sikäli yksinkertaistettu, että aikaisempi jäsenten erovuoroisuusjärjestelmä lakkasi - nyt saisi johtokunnan nopeasti vaihdetuksi uusiin voimiin.

Uudisraivaajana 1950-luvulla aloittanut ”kolonia” on 2000-luvun koittaessa juurtunut osaksi kaupungin kulttuurimaisemaa. Tällä haavaa alue katsotaan täyteen rakennetuksi - parikymmentä vuotta majaa ja viljelijöitä odottanut viimeinen rakennettava palsta täydensi viime vuonna mökkien lukumääräksi 80, ja uudismökin omistaja yhdistyksen jäsenmääräksi 79.

Pääkaupunkiseudulla on Helsingin Sanomien (17.6.2001) mukaan nimenomaan lapsiperheiden innostus puutarhamökkeihin näiden vuosien ilmiö. Riittääkö Joensuussa mökkien vapautuminen sukupolvierron ja muuttoliikkeen myötä

tydyttämään kysynnän vai onko syytä alkaa kaavailla uutta elintilaa luonnonläheiselle ja elämänlaatua kohentavalle siirtolapuutarhaharrastukselle?

2000-2010-luvulla toiminta jatkuu

Uudella vuosituhanella toiminta jatkui pitkälti entisellään. Naistoimikunta jatkoi Hely Kontion ollessa pääemäntänä vuoteen 2012 asti. Sen jälkeen Tapahtumatoimikunta vastasi paljolti yhteisten tilaisuuksien järjestämisestä Keskusmajalla. Entiseen tapaan vuoden on aloittanut laskiaisen jälkeinen hernerokkalounas. Pääsiäiskahvit on keitetty palmusunnuntaina leivonnaisineen, ja useampana vuonna on järjestetty helatorstain myyjäis- ja kahvitapahtuma. Juhannusaaton lipunnostotilaisuutta ei ole jätetty väliin vaan se on järjestetty pienin tai vähän suuremmin juhlallisuuksin. Täytekakkuarvonta on aina ollut aaton ohjelmassa. Käsiyökerho jatkoi toimintaansa opintokerhotoimintana; osa käsitöiden myynnin tuotosta tuli yhdistykselle. Taidokkaita käsitöitä on valmistunut tilaisuuksiin myyntiin ja arpajaisvoitoiksi.

Kesällä mökkiläisille on tarjottu Keskusmajalla lauantaikahvit saunan jälkeen vuoteen 2009 asti, jolloin kahvit päätettiin siirtää sunnuntaille. Sunnuntaikahveista on myös ilmoitettu lehdessä, ja ne ovat olleet avoimia kaikille kaupunkilaisille. Niiden järjestämiseen ovat osallistuneet mökkiläiset vapaaehtoisuuteen perustuvassa talkoohengessä, listaan on voinut merkitä oman vuoronsa. Melkein aina kahvinkeitittäjä on löytynyt. Myös kirpputoria on pidetty auki huoltorakennuksen päädyssä talkoovoimin sunnuntaisin samaan aikaan kun kahvitilaisuudet ovat olleet.

Kun Linnunlahdellakin yhdistyksessä siirryttiin talkoomaksuun vuonna 2007, kahvitilaisuudet sekä kirpputorin pito ovat olleet talkoomaksua pienentäviä töitä. Aluksi maksu oli suuruudeltaan 20 euroa (velvoite 5 tuntia) ja yksi talkootyötunti oli 4 euron arvoinen. Vuonna 2011 talkoomaksu muuttui 30 euroksi ja talkoovelvoite kuudeksi tunniksi á 5 euroa. Muita talkootöitä ovat olleet kevätsiivous-, niitto- ja puutalkoot sekä muut yhteisten paikkojen huoltoon liittyvät työt sekä keittiötöyt. Vuonna 2009 Keskusmaja ja huoltorakennus saivat talkoilla uuden ulkomaalin.

Olemme joka vuosi osallistuneet kansainvälisen siirtolapuutarhapäivän Avoimet portit -tapahtumaan heinäkuun loppupuolella, jolloin kaupunkilaiset ovat voineet vieraila puutarhoissa. Myös Venetsialaiset on järjestetty kesän lopulla, jolloin mökkiläiset ovat luoneet lyhtyjen ja tuikkujen avulla puutarhaansa valoa jo pimeänä

elokuun viimeisenä lauantai- iltana, jos sää on sallinut. Syyskuussa on järjestetty perennamarkkinat, jonne yhdistyksen puutarhurit ovat voineet tuoda taimia tonteiltaan myyntiin. Tuotto on ollut hyvä ja yhdistykselle on saatu tuloa, ja toimikunta onkin päässyt tulotavoitteeseen useana vuonna. Myös yleisillä kahvitilaisuuksilla ja myyjäisillä on saatu yhdistykselle varoja. Syyslounasta on tarjottu myös edelleen, ja joinakin vuosina samalla on suoritettu sadon siunaus. Kaamoskahvit on keitetty marraskuussa, ja puurojuhlaa vietetty, jos ei ihan joka vuosi niin useana vuonna kuitenkin.

Vuonna 2007 pitkäaikainen, vuodesta 1992 yhdistyksen puheenjohtajana toiminut Antero Kunnas jäi pois puheenjohtajan pestistä. Sen jälkeen puheenjohtaja on vaihtunut monta kertaa niin että vuodeksi 2007 Arvo Myller valittiin tähän tehtävään. Sen jälkeen Arja Salminen toimi kolme vuotta puheenjohtajana vuosina 2008-2010,

Irma Heino vuoden 2011, jonka jälkeen puheenjohtajana on toiminut Ari Jalkanen. Myös pitkäaikainen, vuodesta 2000 vuoteen 2010 sihteerinä toiminut Irma Heino, jäi pois toiminnasta. Hän kirjoitti myös monia vuosia Linnunlahden kuulumisia Siirtolapuutarhalehteen. Vuosina 2011-2012 sihteerin pestiä hoiti Helmi Puustinen ja hänen jälkeensä vuodesta 2013 Alli Laine-Kupiainen. Isännöitsijänä ja saunaisäntänä on toiminut Juhani Sormunen vuoden 2001 kesästä lähtien, häntä ennen tehtävää hoiti Antti Vatanen. Rahaston-/taloudenhoitajana on edelleen Pauli Nissinen, joka on ansiokkaasti hoitanut tilejämme kohta 30 vuotta.

Joensuun Linnunlahden Siirtolapuutarhayhdistys on aina kuulunut valtakunnalliseen siirtolapuutarhaliittoon. Kaksi kertaa 2000-luvulla, vuonna 2010 ja 2014, on yhdistyksen kokouksessa äänestetty siitä, halutaanko edelleen kuulua liittoon. Molemmilla kerroilla ääniä on tullut enemmän liittoon kuulumisen puolesta.

Koska vuonna 2001 yhdistyksen perustamisesta oli kulunut 50 vuotta, merkkivuotta vietettiin vuoden mittaan neljään eri otteeseen: helatorstaina oli Keskusmajan yleisötapahtuman yhteydessä yhdistyksen historiaan keskittyvä esinenäyttely; elokuussa järjestettiin jäsenille Pyhäselän risteily; syyskokousta juhlistettiin täytekakkukahvein; pikkujouluissa tutustuttiin Riitta Lapin kokoamaan yhdistyksen tapahtumista kertovaan valokuvatauluun ja Irma Heinon kirjoittamaan yhdistyksen historiikkiin. 14.8.2011 vietettiin sitten yhdistyksen 60-vuotisjuhla Keskusmajalla. Ohjelmassa oli juhlapuheita, muisteluita ja kitaransoittoa ja laulua sekä runoesitys ihan jäsenten voimin, kakkukahveja unohtamatta. Puurojuhla vuonna 2002 oli erityisen juhlava, koska silloin jaettiin Siirtolapuutarhaliiton ansiomerkkejä: liiton plaketin sai Riitta Lappi, hopeisen ansiomerkkin saivat Linda Ahlholm, Antero Kunnas ja Pauli Nissinen, pronssisen Irma Heino, Anja Jalkanen, Siiri Kostamo ja Kaija Lasarov.

Retkeilytoimikunta on valittu useana vuonna, ja se onkin järjestänyt retkiä lähialueille, mm. vuonna 2006 käytiin vastavierailulla Kuopion Päivärannan siirtolapuutarhalla. He olivat edellisenä kesänä meidän vierainamme Joensuussa. Retket on viime aikoina järjestetty ajankohtana, jolloin alueen läheisyydessä olevalla

Laululavalla on Ilosaari-rock-tapahtuma. Tällöin kulku mökeille on vaikeutunut ja musiikki kuuluu alueelle taukoamatta. Silloin on hyvä retkeillä muualla. Toinen paikka, jonka läheisyydessä sijaitsemme, on kasvitieteellinen puutarha Botania, jonka kanssa yhdistys on viritellyt yhteistoimintaa.

2010-luvulla puhuttiin ihmisten onnellisuutta, ja tultiin siihen tutkimustulokseen, että yhteisöllisyys lisää ihmisten hyvinvointia. Siirtolapuutarhat edistävät tätä toimiessaan yhteisöllisyyden puolesta. Nykyään mökeistä ja palstoista on tullut entistä halutumpia vapaa-ajan ja puutarhanhoidon harjoittamisen keitaita.

Lyhyesti

- Joensuun Siirtolapuutarhayhdistys perustettiin 11.11.1951 ja merkittiin yhdistysrekisteriin 10.7.1952.
- vuonna 1954 rakennettiin 14 ensimmäistä mökkiä, ja samana vuonna oli yhdistyksen ensimmäinen pikkujoulu.
- vuonna 1958 mökkejä oli 48, joista 33:ssa muutettiin avokuisti lasiverannaksi tai eteiseksi.
- sauna valmistui kesällä 1960 kylpykuntoon ja sen täydennystilat vuosina 1961-62. Lämmitystä hoitivat sopimuslämmittäjät.
- 20-vuotisjuhliin teetettiin yhdistyksen pienoistandaareja eli neljää majaa kuvaavia pöytälippuja. Ison lipun ompeli naistoimikunta vuonna 1983.
- vuonna 1978 saatiin kaupungin kanssa sopimus mökkipalstojen 20 vuoden vuokra-ajoista sekä alueen laajentamisesta.
- Joensuun ystäväkaupunki Linköpingin siirtolapuutarhaväkeä kävi Jspy:n ja Utran spy:n vieraina kuten myös vuonna 1991. Vastavierailu tehtiin kesällä 1987.
- huoltorakennus valmistui kaupungin tuella vuonna 1984. Sen WC-tilojen mökeittäin etenevät siivousvuorot otettiin käyttöön, ja kesällä 1986 siirryttiin mökeittäisiin saunanlämmitysvuoroihin.
- kesäkuussa 1987 päätettiin kerhotalon rakentamisesta säästöjen, pankkilainan, kaupungin määrärahojen sekä lahjoitusten turvin. Tämä rakennus, Keskusmaja, vihittiin käyttöön 1.7.1990.
- yhdistyksen alkuperäiset säännöt uusittiin vuosina 1982-83, ja vuonna 1994 astuivat voimaan nykyiset säännöt.
- siirtolapuutarhassa on nyt 80 mökkiä, yhdistyksen jäsenmäärä on 79, ja lisäksi 17 perhejäsentä.
- vuonna 2012 yhdistyksessä oli 80 varsinaista jäsentä ja 19 perhejäsentä, yhteensä 99